

Czwartek, 17 stycznia 2013 r.

16. popiera i wspiera współpracę Biura Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych ds. Praw Człowieka i Narodowej Instytucji ds. Praw Człowieka w Bahrajnie oraz zaleca dalsze wzmocnienie tej instytucji zgodnie z zasadami paryskimi opartymi na pluralizmie i niezależności; zdecydowanie wspiera działalność Narodowej Instytucji ds. Praw Człowieka w zakresie monitorowania i ochrony praw człowieka wszystkich Bahrajńczyków, lecz wciąż żywi przekonanie o konieczności zapewnienia swobody działania obrońcom praw człowieka i niezależnym organizacjom pozarządowym prowadzącym działalność w Bahrajnie;

17. uważa następne wybory parlamentarne za zasadniczą część procesu pojednania narodowego oraz wspiera starania na rzecz zagwarantowania wolnego i uczciwego systemu wyborczego na czas wyborów powszechnych w 2014 r.;

18. wzywa wiceprzewodniczącą/wysoką przedstawiciel oraz państwa członkowskie do współpracy na rzecz opracowania jasnej strategii dotyczącej sposobu, w jaki UE będzie – zarówno na forum publicznym, jak i prywatnie – czynnie działała na rzecz uwolnienia uwięzionych działaczy przed posiedzeniami ministerialnymi UE–RWPZ, które zaplanowano w Bahrajnie w połowie 2013 r., i w związku z tym wzywa wiceprzewodniczącą/wysoką przedstawiciel do współpracy z państwami członkowskimi w celu przyjęcia konkluzji Rady do Spraw Zagranicznych dotyczących praw człowieka w Bahrajnie, w których to konkluzjach należy uwzględnić konkretne wezwanie do natychmiastowego i bezwarunkowego uwolnienia uwięzionych działaczy;

19. jest przekonany, że kwestią o podstawowym znaczeniu jest kontynuacja wysiłków na rzecz zacieśnienia współpracy między UE a regionem Zatoki Perskiej, a także sprzyjanie wzajemnemu zrozumieniu i zaufaniu; jest zdania, że regularne spotkania międzyparlamentarne Parlamentu i jego partnerów w regionie to ważne forum dla rozwoju konstruktywnego i szczerego dialogu na temat kwestii będących przedmiotem wspólnej troski;

20. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, rządowi i parlamentowi państw członkowskich oraz rządowi i parlamentowi Królestwa Bahrajnu.

P7_TA(2013)0033

Sytuacja w Republice Środkowoafrykańskiej

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 17 stycznia 2013 r. w sprawie sytuacji w Republice Środkowoafrykańskiej (2013/2514(RSP))

(2015/C 440/21)

Parlament Europejski,

- uwzględniając oświadczenia wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa z dnia 21 grudnia 2012 r. oraz z dnia 1 i 11 stycznia 2013 r. w sprawie sytuacji w Republice Środkowoafrykańskiej,
- uwzględniając oświadczenie komisarza UE ds. pomocy humanitarnej i ochrony ludności z dnia 21 grudnia 2012 r. w sprawie walk, jakie wybuchły ostatnio w Republice Środkowoafrykańskiej,
- uwzględniając zmienioną umowę z Kotonu podpisaną w czerwcu 2000 r.,
- uwzględniając komunikaty prasowe Rady Bezpieczeństwa ONZ z dnia 27 i 29 grudnia 2012 r. oraz z dnia 4 i 11 stycznia 2013 r. dotyczące Republiki Środkowoafrykańskiej,
- uwzględniając komunikat końcowy z nadzwyczajnego szczytu głów państw Wspólnoty Gospodarczej Państw Afryki Środkowej (ECCAS), który odbył się w Ndżamenie w dniu 21 grudnia 2012 r.,
- uwzględniając oświadczenie sekretarza generalnego ONZ Ban Ki-moona z dnia 26 grudnia 2012 r., w którym potępił on ataki rebeliantów i wezwał wszystkie strony, by zastosowały się do decyzji podjętych przez ECCAS w dniu 21 grudnia 2012 r. w Ndżamenie,

Czwartek, 17 stycznia 2013 r.

- uwzględniając deklaracje Unii Afrykańskiej (UA) z dnia 12, 28 i 31 grudnia 2012 r. oraz z dnia 3 i 12 stycznia 2013 r. w sprawie Republiki Środkowoafrykańskiej,
 - uwzględniając porozumienie polityczne w sprawie rozwiązania kryzysu, podpisane w Libreville w Gabonie w dniu 11 stycznia 2013 r. przez rząd Republiki Środkowoafrykańskiej, rebelianckie ugrupowanie Seleka oraz opozycję demokratyczną,
 - uwzględniając kompleksowe porozumienie pokojowe zawarte w Libreville w dniu 28 czerwca 2008 r. oraz będące jego podstawą wcześniejsze porozumienia pokojowe, podpisywane od 2007 r.,
 - uwzględniając rezolucję Rady Bezpieczeństwa S/RES/2031 z dnia 21 grudnia 2011 r., w której przedłużono mandat biura zintegrowanej misji pokojowej ONZ w Republice Środkowoafrykańskiej (BINUCA) do 31 stycznia 2013 r., oraz sprawozdanie sekretarza generalnego ONZ z dnia 29 maja 2012 r. dotyczące działalności biura BINUCA,
 - uwzględniając Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych z 1966 r., Konwencję w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet z 1979 r., Afrykańską kartę praw człowieka i ludów z 1981 r., ratyfikowaną przez Republikę Środkowoafrykańską w 1986 r., a także ratyfikowaną przez Republikę Środkowoafrykańską międzynarodową Konwencję o prawach dziecka z 1989 r., która zakazuje wykorzystywania dzieci w konfliktach zbrojnych,
 - uwzględniając sprawozdanie grupy roboczej Rady Bezpieczeństwa z dnia 6 lipca 2011 r. oraz zawarte w nim wnioski dotyczące sytuacji dzieci oraz konfliktu zbrojnego w Republice Środkowoafrykańskiej,
 - uwzględniając art. 122 ust. 5 i art. 110 ust. 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że od chwili uzyskania niepodległości w 1960 r. Republika Środkowoafrykańska przez całe dziesięciolecie była obszarem niestabilności i niepokoju politycznych; mając na uwadze, że chociaż kraj ten jest bogaty w zasoby naturalne (drewno, złoto, diamenty, uran itd.), to jednak zajmuje dopiero 179. miejsce wśród 187 państw klasyfikowanych pod względem wskaźnika rozwoju społecznego, a około 70 % jego mieszkańców żyje poniżej granicy ubóstwa, co oznacza, że jest to jeden z najuboższych krajów świata;
- B. mając na uwadze, że w dniu 10 grudnia 2012 r. ruch Seleka (co oznacza „przymierze” w języku sango), będący sojuszem różnych rebelianckich ruchów zbrojnych wywodzących się w głównej mierze z północno-wschodniej części kraju, rozpoczęła ofensywę zbrojną, kierując się spod granicy z Czadem na południe; mając na uwadze, że impulsem do niedawnej ofensywy były głoszone przez rebeliantów hasła, zgodnie z którymi prezydent François Bozizé nie wywiązał się ze zobowiązań ustalonych w kompleksowym porozumieniu pokojowym z Libreville z 2008 r., które przewidywało rozbrojenie byłych rebeliantów i sfinansowanie ich reintegracji społecznej;
- C. mając na uwadze, że Wspólnota Gospodarcza Państw Afryki Środkowej (ECCAS) odbyła w dniu 21 grudnia 2012 r. w Ndżamenie nadzwyczajne posiedzenie na szczycie i uzgodniła plan działań na rzecz rozwiązania kryzysu, obejmujący zawieszenie broni i niezwłoczne rozpoczęcie w Libreville negocjacji pod egidą ECCAS; mając na uwadze, że na szczycie ECCAS zdecydowano również o wysłaniu dodatkowych oddziałów jako posiłków dla misji FOMAC/MICOPAX;
- D. mając na uwadze, że Republika Południowej Afryki jako pierwsza wysłała około 400 żołnierzy mających pomóc w stabilizacji sytuacji w Republice Środkowoafrykańskiej; mając także na uwadze, że oddziały Gabonu, Konga-Brazzaville, Czadu i Kamerunu stacjonują w tym kraju od 2008 r. w ramach wysłanych przez ECCAS sił międzynarodowych w Republice Środkowoafrykańskiej (FOMAC/MICOPAX);
- E. mając na uwadze, że po przeprowadzeniu rozmów z przewodniczącym Unii Afrykańskiej Thomasem Bonim Yayim prezydent Bozizém przyrzekł, że złoży urząd wraz z upływem jego obecnej kadencji w 2016 r., i zaoferował, że powoła rząd jedności narodowej;
- F. mając na uwadze, że na początku stycznia ugrupowanie Seleka ogłosiło przerwę w operacjach wojskowych, zatrzymując się przed miastem Damara (75 km na północ od Bangi), i zgodziło się wziąć udział w rozmowach pokojowych pod auspicjami ECCAS;

Czwartek, 17 stycznia 2013 r.

- G. mając na uwadze, że w dniu 11 stycznia 2013 r. trójstronne rozmowy pokojowe między rządem Republiki Środkowoafrykańskiej, koalicją rebeliantów Seleka i opozycją polityczną, które toczyły się w Libreville w Gabonie, doprowadziły do podpisania trzech porozumień: deklaracji dotyczących zasad rozwiązania kryzysu politycznego i kryzysu pod względem bezpieczeństwa, porozumienia o zawieszeniu broni oraz porozumienia w sprawie sytuacji politycznej i stanu bezpieczeństwa określające zasady podziału władzy i okresu transformacji politycznej w Republice Środkowoafrykańskiej;
- H. mając na uwadze, że w dniu 12 stycznia 2013 r. prezydent Bozizé zdymisjonował premiera Faustina Archange'a Touaderę i rozwiązał rząd, umożliwiając tym samym powołanie rządu jedności narodowej zgodnie z porozumieniami pokojowymi podpisanymi w Libreville; mając na uwadze, że zgodnie z porozumieniem pokojowym w ciągu 12 miesięcy powinny się odbyć wybory do parlamentu;
- I. mając na uwadze, że po przejściu władzy w wyniku zamachu stanu w 2003 r. prezydent Bozizé wygrał wybory po raz pierwszy w 2005 r., a następnie w 2011 r., jednak nieprawidłowości odnotowane w czasie tych drugich wyborów przez obserwatorów międzynarodowych, w tym przez obserwatorów z ramienia UE, która przekazała środki finansowe na przeprowadzenie wyborów, skłoniły opozycję parlamentarną do zbojkotowania wyborów powszechnych;
- J. mając na uwadze, że poszanowanie praw człowieka to podstawowa wartość, na której opiera się Unia Europejska, a także zasadniczy element umowy z Kotonu;
- K. mając na uwadze, że Stany Zjednoczone podobnie jak UE opowiadają się za pokojowym rozwiązaniem kryzysu w drodze dialogu;
- L. mając na uwadze, że według miejscowych organizacji pozarządowych dochodzi do poważnego naruszania praw człowieka, m.in. nasila się przemoc seksualna wobec kobiet i dziewcząt, a aktów tych dopuszczają się zarówno członkowie sojuszu Seleka na kontrolowanym przez nich obszarze, jak i siły rządowe w Bangi, które kierują te akty przeciw osobom mającym związki z rebelią;
- M. mając na uwadze, że według organizacji Lekarze bez Granic sytuacja humanitarna jest nadal tragiczna, a kryzys dotyka dziesiątków tysięcy ludzi; mając na uwadze, że w północnej części kraju, na obszarach kontrolowanych przez rebeliantów, zagrabiono setki ton pomocy żywnościowej ze Światowego Programu Żywnościowego; mając także na uwadze, że wiele organizacji humanitarnych zawiesiło lub ograniczyło swoją działalność;
- N. mając na uwadze, że UE prowadzi z Republiką Środkowoafrykańską regularny dialog polityczny zgodnie z umową z Kotonu i jest głównym ofiarodawcą pomocy dla tego kraju: w 2012 r. Komisja Europejska przekazała 8 mln EUR na pomoc dla 445 000 osób, które ucierpiały w konflikcie w Republice Środkowoafrykańskiej i zostały przesiedlone, a kraj ten otrzymał 137 mln EUR pomocy z 10. Europejskiego Funduszu Rozwoju;
- O. mając na uwadze, że Kamerun nasilił działania mające na celu przyjęcie uchodźców z Republiki Środkowoafrykańskiej;
- P. mając na uwadze, że nawet przed niedawnym wybuchem aktów przemocy 2 500 dzieci należało już do zbrojnych grup działających w Republice Środkowoafrykańskiej; mając na uwadze, że biuro UNICEF w Bangi uzyskało wiarygodne informacje o coraz większym naborze i wykorzystywaniu dzieci-żołnierzy zarówno przez grupy rebeliantów, jak i przez milicje prorządowe;
- Q. mając na uwadze, że niepostawienie przed sądem sprawców naruszeń praw człowieka i zbrodni wojennych nasila atmosferę bezkarności i zachęca do dalszych zbrodni;
- R. mając na uwadze, że siły rebeliantów opanowały obszary bogate w złoża diamentów, takie jak Bria, Sam Ouandja i Bamingui; mając na uwadze, że system certyfikacji procesu Kimberley wydał swoim wszystkim państwom członkowskim ostrzeżenie dotyczące możliwości pochodzenia surowca diamentowego z obszarów Republiki Środkowoafrykańskiej kontrolowanych przez rebeliantów;
- S. mając na uwadze, że wzrost bezrobocia, pogorszenie warunków socjalnych i zubożenie ludności są czynnikami destabilizacji powodującymi cierpienia w regionie; mając na uwadze, że te problemy wymagają strategii i planu rozwoju;

Czwartek, 17 stycznia 2013 r.

1. wyraża zaniepokojenie sytuacją panującą w Republice Środkowoafrykańskiej od czasu rozpoczęcia ofensywy Seleki w dniu 10 grudnia 2012 r.; ubolewa, że niedawna ofensywa stanowi zagrożenie dla życia ludności cywilnej oraz zagraża bezpieczeństwu i stabilności w Republice Środkowoafrykańskiej;
2. z zadowoleniem przyjmuje porozumienia pokojowe podpisane w dniu 11 stycznia 2013 r. w Libreville w wyniku negocjacji pod auspicjami ECCAS; podkreśla potrzebę szybkiego wdrożenia tych porozumień; wzywa wszystkie strony do wykonywania ich w dobrej wierze i do zaangażowania się na rzecz osiągnięcia trwałego pokoju w Republice Środkowoafrykańskiej;
3. potępia wszelkie próby przejęcia władzy siłą;
4. jest przekonany, że w celu znalezienia pokojowego rozwiązania konfliktu i zagwarantowania trwałej stabilności w składzie rządu jedności narodowej muszą znaleźć się przedstawiciele wszystkich sił politycznych w kraju; z zadowoleniem przyjmuje w związku z tym podpisanie przez prezydenta Bozizégo dekretu o odwołaniu premiera, co jest jednym z działań, do których wezwano w porozumieniu pokojowym, i co ma pozwolić na utworzenie rządu jedności narodowej pod przewodnictwem premiera wybranego przez opozycję polityczną;
5. z zadowoleniem przyjmuje decyzję o przeprowadzeniu wyborów do nowego Zgromadzenia Narodowego oraz ma nadzieję, że odbędą się pod nadzorem międzynarodowym, także na obszarach znajdujących się obecnie pod okupacją sił rebelianckich, tak by uniknąć sprzeciwów wobec wyników;
6. potępia wszelkie naruszenia praw człowieka i głęboko ubolewa nad poważnymi naruszeniami praw człowieka, które popełniono w Republice Środkowoafrykańskiej w czasie ofensywy Seleki; jednoznacznie potępia ataki na ludność cywilną na obszarach okupowanych przez rebeliantów, w tym przypadki przemocy fizycznej i na tle seksualnym, płądrowanie i systematyczne niszczenie środków komunikacji; wyraża głębokie zaniepokojenie doniesieniami o atakach na mniejszości etniczne i religijne oraz o zastraszaniu i arbitralnych zatrzymaniach przeciwników politycznych w Bangi;
7. podkreśla, że władze Republiki Środkowoafrykańskiej powinny starać się o zagwarantowanie bezpieczeństwa i ochrony ludności cywilnej; wzywa do reformy armii i uregulowania kwestii rozbrojenia, demobilizacji i powrotu kombatantów do życia w społeczeństwie, repatriacji uchodźców, powrotu osób wysiedlonych wewnątrz kraju oraz wdrożenia rzetelnych programów rozwojowych;
8. jest szczególnie zaniepokojony doniesieniami o nasileniu się naboru i wykorzystywaniu dzieci-żołnierzy; ponownie podkreśla jednoznaczny sprzeciw wobec takiej praktyki oraz wzywa wszystkie strony konfliktu, by położyły temu kres;
9. wzywa wszystkie strony, by przestrzegały zawieszenia broni, powstrzymały się od aktów przemocy wobec ludności cywilnej i przestrzegały praw człowieka; podkreśla, że fiasko poprzednich porozumień pokojowych zmierzających do zapewnienia trwałej stabilności w Republice Środkowoafrykańskiej wynika także z niedostatecznego skupienia się na prawach człowieka;
10. z szacunkiem odnosi się do wszystkich ofiar i uważa za kwestię zasadniczą przeprowadzenie bezstronnego i gruntownego dochodzenia w sprawie wszystkich przeszłych i obecnych naruszeń praw człowieka w celu ustalenia sprawców; głęboko wierzy, że sprawcy zbrodni wojennych i zbrodni przeciwko ludzkości nie pozostaną bezkarni, i w związku z tym zauważa, że Międzynarodowy Trybunał Karny wciąż prowadzi śledztwo w sprawie sytuacji w Republice Środkowoafrykańskiej;
11. z zadowoleniem przyjmuje wysiłki mediacyjne organizacji regionalnych, takich jak Unia Afrykańska i ECCAS, a zwłaszcza negocjacje między stronami, które prowadzono w Libreville; podkreśla znaczenie nowego mechanizmu monitoringu, który ma zostać ustanowiony w celu zapewnienia pełnego wdrożenia osiągniętych porozumień; w związku z tym wzywa UE do wspierania ECCAS w nadzorze nad realizacją niedawno zawartych porozumień; wzywa wspólnotę międzynarodową, by aktywniej zaangażowała się w Republice Środkowoafrykańskiej, tak by zaradzić długotrwałym kłopotom tego kraju i osiągnąć trwałe rozwiązanie polityczne;
12. wzywa Komisję, by zaoferowała władzom Republiki Środkowoafrykańskiej wsparcie techniczne w celu przyjęcia odpowiednich przepisów regulujących organizację nadchodzących wyborów; jest zdania, że by przyczynić się do wiarygodnych, wolnych i uczciwych wyborów, UE powinna rozważyć wysłanie do Republiki Środkowoafrykańskiej misji obserwacji wyborów;

Czwartek, 17 stycznia 2013 r.

13. wzywa wiceprzewodniczącą/wysoką przedstawiciel Catherine Ashton, by wykorzystała długotrwałe stosunki UE z Republiką Środkowoafrykańską do aktywnego wsparcia realizacji kompleksowej strategii pokojowej, która wesprze w kraju normalizację i zrównoważony rozwój;
 14. jest zaniepokojony wpływem niedawnego kryzysu na sytuację humanitarną w kraju; wzywa wszystkie strony, by przestrzegały międzynarodowego prawa humanitarnego oraz umożliwiły agencjom humanitarnym bezpieczny i niezakłócony dostęp do poszkodowanej ludności; wzywa Komisję do nasilenia wysiłków z zakresu pomocy humanitarnej w Republice Środkowoafrykańskiej;
 15. uważa, że powszechny brak bezpieczeństwa w różnych krajach posiadających wspólne granice z Republiką Środkowoafrykańską, zwłaszcza w Demokratycznej Republice Konga, Sudanie, Sudanie Południowym i Ugandzie, wymaga skoordynowanych działań wspólnoty międzynarodowej, tak by zaradzić zaległym problemom fragmentacji państw, konfliktów etnicznych i uporczywych naruszeń praw człowieka, demokracji i praworządności w sposób całościowy i skupiony na wymiarze regionalnym;
 16. jest zdania, że przejrzysty dostęp do zasobów naturalnych i kontrola nad nimi oraz sprawiedliwy podział dochodów z eksploatacji tych zasobów za pośrednictwem budżetu państwa są niezbędne dla zrównoważonego rozwoju kraju;
 17. jest zdania, że przejrzystość i publiczna kontrola sektora wydobywczego mają kluczowe znaczenie dla skutecznego zarządzania wydobywaniem, zrównoważonego rozwoju i zwalczania korupcji; podkreśla, że możliwy przemyt surowca diamentowego z obszarów Republiki Środkowoafrykańskiej opanowanych przez rebeliantów może spowodować ponowną eskalację konfliktu i dalszą destabilizację kraju; wzywa rząd Republiki Środkowoafrykańskiej, by podjął więcej działań w celu zwalczania nielegalnej eksploatacji zasobów naturalnych i handlu nimi, oraz wzywa do odpowiedniego monitorowania sytuacji w procesie Kimberley;
 18. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, Radzie Bezpieczeństwa ONZ, sekretarzowi generalnemu ONZ, instytucjom Unii Afrykańskiej, ECCAS, Zgromadzeniu Parlamentarnemu AKP-UE oraz państwom członkowskim Unii Europejskiej.
-